

Sygnatura akt II AKa 302/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2021 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Jarosław Mazurek

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

SA Jerzy Skorupka

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

7 przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Zbigniewa Jaworskiego

8 po rozpoznaniu 8 grudnia 2021 r.

9 sprawy wnioskodawców T. J., M. J. i P. J.

10 o zadośćuczynienie i odszkodowanie

11 na skutek apelacji wniesionej przez wszystkich wnioskodawców

12 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

13 z 17 maja 2021 r. sygn. akt III Ko 460/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. stwierdza, że wydatki związane z postępowaniem odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 302/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 17 maja 2021 roku w sprawie III Ko 460/20 dotyczącym wnioskodawców T. J., M. J. i P. J. tenże Sąd orzekł, że:</p> <p>I. na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego /Dz. U. nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami/ zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców T. J., M. J., P. J. po 2 533,33 złotych (dwa tysiące pięćset trzydzieści trzy</p>	

złote 33/100)
wraz z
ustawowymi
odsetkami za
opóźnienie od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty –
tytułem
zadośćuczynienia;

II. na podstawie
art. 8 ust. 1
ustawy z dnia
23 lutego 1991
r. o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego /Dz.
U. nr 34,
poz. 149 z
późniejszymi
zmianami/
zasądza od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawczyni

**T. J. 466,89
złotych**
(czterysta
sześćdziesiąt
sześć złotych
89/100) wraz
z ustawowymi
odsetkami za
opóźnienie od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty –

<p>tytułem odszkodowania;</p> <p>III. dalej idące żądanie oddala;</p> <p>IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców T. J., M. J., P. J. kwoty po 384 (trzysta osiemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika;</p> <p>V. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel pośilkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany</p>	

w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny, pełnomocnik wnioskodawcy radca prawny A. B..			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub	

	niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	<p>– zmiana poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia w dalszej kwocie po 31.050,15 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.</p> <p>– zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych wraz z należnym podatkiem VAT.</p>	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

	<p>Fragment opracowania P. L. Wymuszone dojrzewanie, (...) Rocznik Historii Mówionej 1, 213 – 252.</p>	<p>Żadna ze stron nie kwestionowała treści zawartych w tym opracowaniu. Przedstawia opis warunków internowania pochodzący od osoby, która sama ich doznała w Ośrodku (...) w G. oraz pochodzący od jego ojca przebywającego w Ośrodku (...) w N..</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
	<p>Pełnomocnik wnioskodawców zarzuciła:</p> <p>1) w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zeznań wnioskodawców w zakresie, w jakim wskazywali oni, iż A. J. w trakcie internowania doznał przemocy fizycznej i psychicznej ze strony funkcjonariusz SB.</p> <p>2) w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w trakcie orzekania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, tj. okoliczności, iż A. J.:

a) doznawał wielokrotnych prześladowań i wizyt SB w jego mieszkaniu, w trakcie których był dotkliwie bity przez funkcjonariusz SB;

b) w trakcie internowania doznał przemocy fizycznej i psychicznej ze strony funkcjonariusz SB;

c) na skutek internowania i przeżytych traum stał się trwale nerwowy i lękliwy;

d) na skutek internowania zmuszony był do zmiany pracy.

3) w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z

materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy i uznaniem, że :

a) wobec A. J. nie stosowano przemocy fizycznej i psychicznej;

b) zasądzone zadośćuczynienie spełnia cel i wymogi określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa) w przypadku krzywd A. J., doznanych wskutek internowania go w okresie od dnia 4 listopada 1982 r. do dnia 23 listopada 1982 r., w

	<p>związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p> <p>4) w oparciu o art. 438 pkt 1a k.p.k., obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 2 k.c. oraz art. 448 k.c., w zbiegu z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, poprzez błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd A. J., doznanych wskutek internowania go w okresie od dnia 4 listopada 1982 r. do dnia 23 listopada 1982 r., w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
Zarzut 1. Rozważając o zasadności tego konkretnego zarzutu Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że zupełnie niezasadnie apelująca odwołuje się poprzez normę z art. 558 k.p.k. do przepisów procedury cywilnej i treści reguł ogólnych sformułowanych w k.p.c. Taka operacja jest możliwa W sprawach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się tylko w kwestiach nieuregulowanych w niniejszym kodeksie. (art. 558 k.p.k.), Tak reguluje tę kwestię K.p.k., a poprzez unormowanie art. 3 ust. 4 ustawy lutowej o treści Jeżeli		

przepisy ustawy
nie stanowią
inaczej, w
postępowaniu o
stwierdzenie
nieważności
orzeczenia mają
odpowiednie
zastosowanie
przepisy
Kodeksu
postępowania
karnego,
(...)mają one
zastosowanie do
spraw
prowadzonych
na jej podstawie.
Przepisy
procedury
cywilnej pełnią
funkcje
uzupełniającą
regulacje
określone w
k.p.k. Samo
wskazanie
przepisów, które
według skarżącej
zostały
naruszone bez
rozwinęcia
argumentacji
potwierdzającej
taki stan nie jest
wystarczające do
uznania
zasadności
zastrzeżeń
skarżącej. Ani w
samym zarzucie
ani tym bardziej
w jego
uzasadnieniu nie
wykazała
skarżąca iżby
Sąd I instancji
naruszył
przywoływane
przez nią w tej

części apelacji
normy
procedury
cywilnej.

Apelująca
podnosi
naruszenie art.
3 k.p.c., którego
treść brzmi:
Strony i
uczestnicy
postępowania
obowiązani są
dokonywać
czynności
procesowych
zgodnie z
dobrymi
obyczajami,
dawać
wyjaśnienia co
do okoliczności
sprawy zgodnie
z prawdą i
bez zatajania
czegokolwiek
oraz
przedstawić
dowody. W
przepisie tym
sformułowano
regulę ogólną
prawdy
materialnej.
Zobowiązuje ona
strony do
składania
wszelkich
oświadczeń
procesowych
zgodnie z
prawdą. Nie
jest to jednak
„obowiązek
procesowy” w
znaczeniu
formalnym,
obwarowany
bezpośrednimi

sankcjami, ale
obowiązek o
charakterze
moralnym i
etycznym.

Odnosi się on do
stron,
uczestników
postępowania i
ich
pełnomocników.

(T. Ereciński
[w:] P.
Grzegorzczak, J.
Gudowski, M.
Jędrzejewska, K.
Weitz, T.
Ereciński,
Kodeks
postępowania
cywilnego.
Komentarz. Tom
I. Postępowanie
rozpoznawcze,
wyd. V,
Warszawa 2016,
art. 3-
podkreślenie
SA).

Już z tego
choćby powodu
zarzut apelującej
musi być
oceniony, jako
chybiony. Wszak
regulacja
przepisu art. 3
k.p.c. kierowana
jest do innych
niż Sąd
uczestników
procesu, a zatem
nie jest możliwe
uznanie, że
doszło do
naruszenia tej
zasady przez
procedujący w
sprawie

wnioskodawców
Sąd I instancji.

Podobnie rzecz
ma się z
kolejnym
przywołanym
przez apelującą
przepisem, a to
art. 232 k.p.c.
Także i on
dotyczy stron
postępowania.

Wszak
zobowiązuje
strony, a zatem
nie Sąd
prowadzący
proces, do
wskazania
dowodów dla
stwierdzenia
faktów, z których
wywodzą skutki
prawne. Sąd
może dopuścić
dowód
niewskazany
przez stronę. W
tych
okolicznościach
należy
stwierdzić, że
Sąd w toku
postępowania
prowadzonego
na podstawie
ustawy lutowej
nie musi
korzystać
odpowiednio
(art. 558 k.p.k.)
z elementów
procedury
cywilnej, jeśli
takie regulacje
wprost znajdują
się w
postanowieniach
procesowych

postępowania
karnego.

Już z tego
choćby powodu
zarzut apelującej
musi być
oceniony, jako
chybiony.

Ta regulacja, do
której odwołuje
się apelująca
odnosząca się
do inicjatywy
dowodowej
unormowana
jest treścią art.
167 k.p.k., co
powoduje, że
Sąd
rozstrzygający o
rekompensatach
za represje
związane z
działalnością
niepodległościową
nie musi, jeśli
uzna za
konieczne
przeprowadzić
dowód z urzędu
odwoływać się
do reguł
postępowania
cywilnego, lecz
zobowiązany
będzie
wykorzystać
normy
postępowania
dowodowego
określone w
przepisie art.
167 i następnych
regulacjach
k.p.k.

Wnioskodawcy
dopełnili

powinności, o której mowa w art. 167 k.p.k. i wskazali we wniosku, w zakresie tu badanym, dowody w postaci zeznań T. J. – żony A. J., która została przesłuchana w toku rozprawy 25 listopada 2020 roku (k. 112, 113) oraz wysłuchał również pozostałych wnioskodawców (M. J. i P. J.) w czasie tej rozprawy (k. 113 – 114) przy aktywnym udziale pełnomocnika wnioskodawców. Także pozostałe dowody z dokumentów zawnioskowane przez inicjujących postępowanie zostały przez Sąd meriti ujawnione i włączone w ten sposób do materiału dowodowego.

Te względy formalne czyniły zarzut apelującej za oczywiście chybiony. Należy ocenić go jednak, jako

także
nieprzystający
do okoliczności
faktycznych
wynikających z
treści
uzasadnienia
Sądu
Okręgowego.
Wbrew
twierdzeniu
apelującej
sformułowanemu
w zarzucie, Sąd
ten uwzględnił
zeznania
wnioskodawców
o doznaniu
cierpień
fizycznych i
psychicznych
przez A. J. w
toku
internowania.

Stwierdzenie
takie znajduje
się wprost w
treści
uzasadnienia. Po
pierwsze, w
rubryce 4.1 (k.
141) Sąd ten
stwierdził
jednoznacznie,
że dał wiarę
zeznaniom
wnioskodawców.
Po drugie, Sąd
ten miał na
uwadze, że
Obiektywną
miarą
doznanych w ten
sposób cierpień
moralnych i
fizycznych jest
czas trwania
internowania.

podkreślenie
SA). Co więcej
podkreślił także
tenże Sąd, że
uwzględnił jako
nasilające
doznaną
krzywdę
stosowane
szczególne
środki
oddziaływania
psychicznego i
fizycznego na
człowieka oraz
trwale
następstwa
pobytu w
Ośrodku (...) w
N..

Zatem
uprawniony był
wniosek tego
Sądu, że choć
izolacja
związana z
internowaniem
była formą także
oddziaływania
fizycznego
(choćby poprzez
pozbawienie
możliwości
swobodnego
przemieszczania
się zgodnie z
wolą A. J.)
to jednak nie
można uznać,
że w czasie
internowania
przez 19 dni był
on ofiarą bicia
przez
funkcjonariuszy
Służby
Więziennej
dozorujących
internowanych

w tym ośrodku w N.. Przekonanie o niezasadności tego zarzutu wynika także z dowodu, który Sąd Apelacyjny dopuścił w toku postępowania odwoławczego. Relacja osoby, która sama była internowana i jej opis warunków pobytu w ośrodku odosobnienia dobitnie świadczy o braku podstaw do przyjęcia stosowania szczególnych form oddziaływania fizycznego na internowanych poprzez ich bicie jak chciałaby wykazać apelująca. P. L. stwierdza w opracowaniu **Wymuszone dojrzewanie**, (...) Rocznik Historii Mówionej 1, 213 – 252, że Ośrodki odosobnienia były różne, ale zarówno ten w N., który widziałem, funkcjonujący w dużym więzieniu, jak i ten w G., nie były specjalnie

uciażliwe (...) warunki socjalne nie urągały przyzwoitości.

Jeśli ktoś mówi, że strasznie cierpiał, będąc internowaniu, to ja nie bardzo wierzę. Chyba, że cierpiał ze względu na długą rozłąkę. Ale na przykład wolność, swoboda wyrażania opinii w ośrodkach internowania była chyba większa, niż na zewnątrz. (239, k. 175). Prawdą jest, że P. L. opisuje w, dołączonej jako dowód, relacji głównie warunki internowania w G., gdzie sam przebywał.

Jednak zna on także relacje własnego ojca internowanego w ośrodku w N. i w żadnej części opracowania nie wskazuje, iżby w tym miejscu stosowane były jakieś szczególne represje wobec internowanych.

Wypada zauważyć, że jego relacja dotyczy okresu m.in. czerwiec 1982 roku i

odnosi się także do czasu internowania jego ojca w N. Stwierdza on zaś w odniesieniu do tego co było udziałem jego ojca, że „(...)tato podczas internowania zdecydowanie poprawił swoją kondycję psychiczną. Jemu się tam podobało, był w świetnej formie. (...)Był tam jednym z najstarszych. (...)A w N. był w swoim żywiole. Mógł tam dyskutować, mógł opowiadać. Dla taty to przecież rewelacja.”(248, k. 176).

Tymczasem A. J. został internowany 4 listopada 1982 roku i przebywał w izolacji do 23 listopada 1982 roku, czyli tuż przed zawieszeniem stanu wojennego 31 grudnia 1982 roku i tuż przed zwolnieniem ostatnich internowanych z izolacji, co nastąpiło 23

grudnia 1982 roku, także w ośrodku w N. (k. 38, 39).

Teza, że mąż i ojciec wnioskodawców był bity podczas ostatniego wszak okresu trwania stanu wojennego przebywając w ośrodku odosobnienia w żadnym razie nie zasługuje na uwzględnienie i uprawniały Sąd I instancji do stwierdzenia o stosowaniu wobec A. J. jakichkolwiek form przemocy fizycznej. Natomiast Sąd ten uwzględnił formy oddziaływania fizycznego i psychicznego, którymi były niewątpliwie zakazy i nakazy określonego zachowania i konieczność dostosowania się do reguł rządzących tym ośrodkiem odosobnienia.

Jeśli miały miejsce ataki fizyczne na A. J., to jak wynika z relacji jego żony były

one czynami funkcjonariuszy SB, a zatem przed jego osadzeniem w izolacji. Nie pozostawały więc one w bezpośrednim związku z wykonaniem decyzji o internowaniu, lecz były wynikiem i następstwem prowadzonej przez A. J. działalności niepodległościowej.

Te wywody odnoszą się także do identycznie sformułowanego zarzutu 2. pkt 2) apelacji pełnomocnika wnioskodawców, ale także podobnie zdefiniowanego w zarzuceniu 3. 1) apelacji. Apelująca stawia identycznie określone zarzuty, lecz opiera je na twierdzeniu o naruszeniu różnych norm procesowych (przepisów k.p.c., ale także art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.).

Ad 2.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. należy stwierdzić, że nie dostrzegł Sąd Apelacyjny pominięcia w toku wyrokowania w sprawie prześladowań A. J. istotnych dla tego orzeczenia okoliczności.

W tym zarzucie apelująca zarzucając naruszenie art. 410 k.p.k. podnosi pominięcie okoliczności istotnych dla orzekania o zadośćuczynieniu dla represjonowanego.

Sąd Apelacyjny znów musi powtórzyć, że mimo tak sformułowanego zarzutu apelująca nie wykazała, konkretnych i jednoznacznie dowiedzionych okoliczności, które pominął Sąd I instancji. Wywód tego Sądu w części 6.2 formularza uzasadnienia

jednoznacznie wskazuje, że Sąd ten miał na uwadze udręczenie psychiczne A. J. w czasie internowania, lecz wbrew twierdzeniom apelującej zasadnie przyjął, że nie łączyło się ono ze szczególnymi formami dręczenia psychicznego. W żadnym wypadku nie doszukano się w uzasadnieniu wyroku kwestionowanego apelacją, że z powodu przebywania internowanego wśród osób o podobnych poglądach politycznych należy mu się z tego tytułu niższe odszkodowanie (s. 5 apelacji). Nigdzie takiego twierdzenia nie postawił Sąd Okręgowy i **teza zwarta w uzasadnieniu apelacji jest oczywistym nadużyciem**. Sąd okręgowy stwierdził tylko, że fakt pobytu A. J. pośród osób

o podobnych
poglądach
pozwala na
postawienie
tezy, że w takich
warunkach
izolowanie nie
pociągało dla
internowanego
szczególnej
formy
udręczenia, a
nie, że z tego
powodu należy
mu się niższe
zadośćuczynienie.
Zadośćuczynienie
należy się
internowanemu
w wysokości
odpowiadającej
skali krzywd
wyrządzonych
pokrzywdzonemu
niezasadnym
pozbawieniem
wolności i w
takiej wysokości
określił tę
rekompensatę
Sąd meriti.

Rozpoznając
zasadność
zarzutu
naruszenia art.
410 k.p.k.
wypada
stwierdzić, brak
jest podstaw do
zasądzenia (...)
zadośćuczynienia
za inne
niewątpliwe
przejawy
represji, ale
bezpośrednio
nie związane z
wykonywaniem
wydanego

orzeczenia lub decyzji.
(postanowienie SN z 24.04.2014 r., V KK 52/14, LEX nr 1469154). Takie stanowisko wyrażono już wyżej. Ergo, wielokrotne prześladowania i wizyty SB i podnoszony przez apelującą fakt pobicia A. J. nie pozostaje w bezpośrednim związku z jego internowaniem (pkt 1) zarzutu 2.). Podobnie nie ma takiego związku przymus zmiany pracy (pkt 4) zarzutu 2.). W tym zakresie ugruntowane jest stanowisko judykatury, czego przykładem może być następująca teza,
Odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz

niepodległego
bytu Państwa
Polskiego
przysługuje
wyłącznie za
wykonanie
orzeczenia,
którego
nieważność
stwierdzono w
trybie tejże
ustawy lub za
wykonanie
decyzji o
internowaniu.

Poza
odpowiedzialnością
odszkodowawczą
Skarbu Państwa
w tym trybie
pozostają
natomiast inne
przejawy
represji za
działalność
związaną z walką
o niepodległy
byt Państwa
Polskiego, takie
jak zwolnienie
z pracy, czy
zmuszenie przez
pracodawcę do
przejęcia na
gorzej płatne
stanowisko.(postanowienie

SN z 10.01.2013
r., IV KK
292/12, LEX nr
1277775).

Z tych względów
opisane w pkt 1)
i 4) zarzutu 2.
okoliczności nie
mogły prowadzić
do uznania, że
po pierwsze
doszło do obrazy
art. 410 k.p.k.

a po drugie, że wpłynęły one w sposób nieprawidłowy na treść zaskarżonego orzeczenia.

Komentarza wymaga podnoszona w apelacji kwestia stanu zdrowia internowanego A. J. i trwałych zmian psychicznych związanych internowaniem. Skarżąca stawia tezę, że na skutek internowania A. J. stał się trwale nerwowy i lękliwy.

Jeśli apelująca reprezentująca wnioskodawców przed Sądem I instancji stawiała tezę, że stan zdrowia represjonowanego pogorszył się wskutek jego internowania i między tymi okolicznościami występuje ścisły związek przyczynowy to obowiązkiem jej było, zgodnie z przywoływanym już przecież przez skarżącą przepisem art. 232 k.p.c. tych

okoliczności
dowieść w
sposób
jednoznacznych.
Samo
stwierdzenie
zawarte w
apelacji z
dostrzeżeniem,
że nie
sformułowano
takiego we
wniosku
inicjującym
postępowanie,
ograniczając się
do postawienia
tezy o wpływie
internowania na
kondycję
fizyczną i
psychiczną oraz
na dalsze życie
A. J., że tak
było, nie jest
wystarczającym
do przyjęcia
wykazania
takiego
niebudzącego
wątpliwości
stanu.

Skarżąca
stawiając zarzut
obrazy art. 7
k.p.k., w żaden
sposób nie tylko
w części
wstępnej, ale
także
motywacyjnej
nie wykazała,
aby doszło do
naruszenia
prawa
procesowego w
postaci art. 7
k.p.k.
wymienionego,

jako obrażonego
przez Sąd
Okręgowy, w
zakresie, w
którym miałyby
to odnosić się
do ustalonego
zadośćuczynienia.

Brak
jakiegokolwiek
argumentacji
dotyczącej
naruszenia

procedury

przez Sąd I
instancji nie
stwarza
możliwości
krytycznej
analizy
zastrzeżeń
apelującej i nie
pozwala na
odniesienie się
do powodów
postawionego
naruszenia
przepisów
proceduralnych.

Pełnomocnik
podnosi, iż
doszło do
naruszenia art. 7
k.p.k.
wyrażającego
zasadę
swobodnej
oceny dowodów
przez Sąd meriti.

Po raz kolejny,
wobec
powtarzalności
tak
sformułowanego
przez autorkę
apelacji zarzutu
w wielu innych
podobnych

sprawach,
przypomnieć
trzeba, że aby
zarzut taki był
skuteczny
konieczne jest
wykazanie, że
Sąd orzekający
dokonując oceny
dowodów złamał
konkretne
reguły
poprawnego
rozumowania,
postąpił
sprzecznie ze
wskazaniami
wiedzy lub też
jego
wartościowanie
nie przystaje do
doświadczenia
życiowego.
Żadnej takiej
okoliczności nie
wykazała
skarżąca. Swoje
zastrzeżenia w
istocie
pełnomocnik
sprowadziła do
stwierdzenia, że
– według
skarżącej –
okoliczności
związane z
miejscem
wykonywania
internowania,
przeżytych
traum
związanych z
internowaniem,
zmuszenie do
zmiany pracy,
przemocy
fizycznej i
psychicznej w
toku izolacji
przemawiały za

ustaleniem
zadośćuczynienia
na znacznie
wyższym
poziomie.

Te okoliczności
i ich wsparcie
w motywacyjnej
części apelacji
w żadnym razie
nie dowodzą o
naruszeniu reguł
określonych w
art. 7 k.p.k. przez
Sąd I instancji.
Jak już wyżej
stwierdzono,
tenże Sąd
uwzględnił
istotne dla
czynionych
ustaleń o
wyrządzonej
pokrzywdzonemu
krzywdzie
okoliczności i
wskazał, jakie
pociągały one
dla niego skutki.
Dał temu wyraz
zarówno w części
ustalającej jak i
części
rozważającej.
To, że zdaniem
skarżącej
należało nadać
większe
znaczenie tym
okolicznościom
nie oznacza, że
Sąd popełnił
błędy logicznego
rozumowania,
naruszył
wskazania
wiedzy lub
postąpił wbrew
doświadczeniu

życiowemu w ocenie tych okoliczności. To wszak Sąd czyni określone ustalenia i ocenia na podstawie reguł poprawnego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy znaczenie tychże dla ustalenia wysokości należnego zadośćuczynienia. A wszak Sąd ten miał na uwadze negatywne okoliczności, które były udziałem pokrzywdzonego internowaniem A. J., ale uwzględnił również czas trwania pozbawienia wolności, co połączone z okresem, kiedy ta izolacja nastąpiła pozwala na stwierdzenie, że ustalona wysokość zadośćuczynienia odpowiada krzywdzie, której doznał A. J.. Jeśli uwzględni się przywołaną już wyżej relację P. Ł. o warunkach internowania w

tym czasie, to przekonanie o trafności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego jedynie się ugruntowuje

Twierdzenie apelującej o doznaniu nieodwracalnych szkód psychicznych z powodu internowania uznać należy za nieudowodnione w żadnym stopniu.

Jeśli uwzględnić okres internowania A. J. od 4 listopada 1982 roku do 23 listopada 1982 roku to nie może być wątpliwości, co do tego, że był to czas, gdy społeczeństwo objęte stanem wojennym miało wiedzę o tym co jest udziałem osób internowanych i jakie są warunki takiej izolacji. Był to zupełnie inny czas i warunki oraz okoliczności niż te, które były udziałem internowanych 13 grudnia 1981 roku i w

kolejnych dniach grudnia 1981 roku. Wypada zauważyć, że osoby internowane były zatrzymywane 13 grudnia 1981 roku w nocy, nierzadko poprzez wyłamywanie drzwi ich mieszkań i zabieranie z domu w obecności rodzin (małżonków i dzieci), zabierano je bez informowania o miejscu, do którego byli wywożeni. Opis emocji towarzyszących takim osobom wskazuje, że liczyli się wówczas z najgorszymi możliwymi scenariuszami, włącznie z możliwością pozbawienia ich życia czy też wywiezienia poza granice Polski (na S. do ZSRR). Przez wiele dni stan takiej niepewności utrzymywano wobec tych osób, ale także ich bliskich, którzy

nie wiedzieli
co się stało
z zatrzymanymi.
Osoby wówczas
pozbawione
wolności nie
miały żadnej
orientacji, co się
z nimi dzieje i co
będzie się działo,
gdzie zostaną
umieszczone i
jaki będzie los
ich samych i
ich bliskich.
Przeżycia
wówczas będące
udziałem tych
osób były
niewątpliwie
bardziej głębokie
i budzące lęk
i strach niż
tych, którzy
o internowaniu
i warunkach
pozbawienia
wolności
wiedzieli w
kolejnych, a
już zwłaszcza
ostatnich
miesiącach
stanu
wojennego.

Gdy porówna
się te fakty z
sytuacją A. J.
to jawi się ona,
jako zupełnie
coś innego. On
wszak został
zatrzymany
niemalże 11
miesiący po tym
jak
wprowadzono
stan wojenny.
Nie bez

znaczenie
pozostaje fakt,
że internowanie
osób
oskarżanych o
działanie na
szkodę państwa
odbywały się na
początku stanu
wojennego, gdy
nikt nie wiedział,
co się może
zdarzyć i jakie
będą następstwa
dla działaczy
opozycyjnych. W
tym czasie, gdy
zatrzymano A.
J., wiedza o tym,
czego można
się spodziewać
od represyjnego
reżimu była
już w istocie
powszechna, a
rygory znane,
co pozwalało
się do nich
dostosować.

To, że w
subiektywnej
ocenie
wnioskodawców
krzywda A. J.
zasługiwała na
wyższe
zadośćuczynienie
nie oznacza, że
błędnie ocenił
jego sytuację
Sąd I instancji.
Był uprawniony
do obiektywnej
oceny tych
okoliczności i
w żaden rażący
sposób nie
umniejszył
rekompensaty za

krzywdy
wyrządzone
represjonowanemu.

Jest tak tym
bardziej, że
mający go
uzasadnić
zarzut obrazy
przepisów
procesowych w
istocie jest
kwestionowaniem
ustaleń
faktycznych o
randze i
znaczeniu
przeżyć i
obciążeń
będących
udziałem
pokrzywdzonego,
a nie naruszeń
reguł swobodnej
oceny dowodów.

Oczekiwanie
wnioskodawców
przyznania
wyższego
zadośćuczynienia
ponad to, które
ustalił Sąd I
instancji nie
zasługuje na
uwzględnienie.

Zagadnienie
zadośćuczynienia
regulowane jest
w k.c. w
przepisach art.
24 § 1, art.
445 i art. 448.
Zadośćuczynienie
to rekompensata
za niemajątkową
szkodę, jaką
poniosła osoba
poszkodowana
działaniami
organów

Państwa
związanymi z
wykonaniem w
stosunku do niej
środka
przymusu,
którego nie
powinno się
stosować, a przy
tym
motywowanego
chęcią
zmuszenia do
zaprzestania
działań
wynikających z
walki o
podstawowe
prawa i wolności
człowieka i
obywatela. Ta
rekompensata
odnosi się do
negatywnych
przeżyć
psychicznych,
utrudnionych
kontaktów z
osobami
bliskimi.
Zarazem należy
kwotę
zadośćuczynienia
oznaczać z
umiarem,
stosownie do
realiów
społecznych, jak
zamożność
mieszkańców,
wartość
pieniądza itp.,
by nie pozostało
poczucie
krzywdy
represjonowanego
niesłusznie, ale i
by orzeczenie nie
było sposobem
uzyskania

nadmiernych
korzyści
finansowych
(zob. o tym
postanowienie
SA w Krakowie
z KZS 6-8/93
poz. 55) [wyrok
z dnia 9 kwietnia
2008 roku Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie w
sprawie II AKa
46/08
zamieszczony w
KZS
2008/6/48].

Wszystkie te
elementy wzięte
zostały pod
uwagę przez
Sąd I instancji
i wyartykułował
tenże Sąd te
okoliczności w
swym
uzasadnieniu.

Jeśli więc
warunki
pozbawienia
wolności, były
formą
represjonowania
za walkę
przeciwko
obowiązującemu
reżimowi
komunistycznemu,
i były identyczne
dla A. J. jak i dla
innych wówczas
zatrzymywanych
działaczy
opozycji
antykomunistycznej,
to fakt,
niezasłużonej
krzywdy

wynikającej z jego internowania został zrekompensowany właśnie ustaloną wysokością zadośćuczynienia i ta jest akceptowana przez Sąd odwoławczy. Tym bardziej, że nie jest to kwota symboliczna, która iluzoryczną czyniłaby rekompensatę doznanych dolegliwości.

W tych warunkach skoro apelująca w istocie wywodzi, że nie doceniono pewnych okoliczności faktycznych relewantnych dla czynionych ustaleń, a nie wykazuje, że błędnie oceniono dowody i odmówiono wiary twierdzeniom wnioskodawców, zarzut obrazy prawa procesowego uznano za oczywiście chybiony.

Ad 3.

Sąd Apelacyjny po raz kolejny wyjaśnia, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (...). Nie można zatem skutecznie postawić tego zarzutu - jak to czyni skarżąc[a] - z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie.
(postanowienie

SN z 5.02.2019
r., V KK
3/19, LEX nr
2616196).

Norma prawna,
której
naruszenie może
stanowić
podstawę
zarzutu obrazy
prawa
materialnego,
winna to być
norma o treści
stanowczej,
zawierająca
niezrealizowany
w zaskarżonym
orzeczeniu
nakaz lub
pominięty zakaz.
Tymczasem
takiego
charakteru nie
ma przepis (...)
[art. 8 ust.
1 ustawy z
23 lutego 1991
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.
U. Nr 34, poz.
149 z p.zm.) –
dopisek SA we
W.] formułujący
prawo do
odszkodowania
za poniesioną
szkodę i
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę w

wypadku
(...)represji za
działalność
niepodległościową
(dopisek SA we
W.). Możliwość
zasądzenia tych
świadczeń leży
bowiem w
uprawnieniach
sądu pierwszej
instancji,
podobnie jak
i akceptacja
takiego wyboru
przez sąd
odwoławczy.
(wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z
26.03.2009 r., II
AKa 1/09, LEX
nr 508307).

Apelująca
natomiast
podnosi w
istocie w swoich
wszystkich
zarzutach błędy
w ustaleniach
faktycznych nie
zaś popełnienie
błędów
proceduralnych
czy zwłaszcza
obrazy prawa
materialnego.
Wszak stawia
tezę, że
cierpienia
internowanego
oraz wyrządzona
mu krzywda
były na wyższym
poziomie niż
ustalone przez
Sąd, co
skutkować
winno wyższym

zadośćuczynieniem
niż przyznane
przez ten Sąd.
Jest oczywistym,
że podstawą
zasądzenia
zadośćuczynienia
oraz
odszkodowania
był przepis art.
8 ust. 1 ustawy
z 23 lutego
1991 o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.
U. Nr 34, poz.
149 z p.zm.)
przywołany
wprost w
zaskarżonym
wyroku. Także i
kolejny przepis
wymieniony
przez skarżącą,
jako obrażony
czyli art. 445
§ 1 k.c. miał
na uwadze Sąd
meriti wprost
przywołując go
w swym
uzasadnieniu i
wykorzystał go
dokonując
ustalenia
wysokości
należnego
internowanemu
zadośćuczynienia.

Zatem czyniąc
podstawą swego

rozstrzygnięcia te normy nie dopuścił się ich obrazy. To, że wysokość tego zadośćuczynienia nie została zaakceptowana przez wnioskodawców nie oznacza, że doszło do naruszenia tych norm prawa materialnego, jeśli wysokość tej należności nie ma, jak to już wyżej stwierdzono, charakteru symbolicznego. W każdej sprawie konieczna jest odrębna, samodzielna ocena, a proste porównanie samych zasądzonych kwot oraz okresu izolacji bez konkretnej wiedzy na temat innych okoliczności pozbawienia wolności nie pozwala na przyjęcie tożsamy wartości dla badanego przypadku wnioskodawców, jak zdaje się oczekiwać skarżąca przywołując

dziesiątki orzeczeń we wniosku inicjującym postępowanie przed Sądem Okręgowym oraz odwołując się do kilku w samej apelacji. Skoro kryteria oceny wysokości zadośćuczynienia winny być rozważane w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (zob. np. wyroki SN: z dnia 26 listopada 2009 r., CSK 62/09; z dnia 17 września 2010 r., CSK 94/10,) to przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest dość mocno ograniczona. Porównanie takie może stanowić orientacyjną wskazówkę i nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego

poszkodowanego.
(postanowienie
SN z 9.06.2020
r., V KK
183/20, LEX nr
3161601).

Natomiast Sąd
meriti
rozstrzygając w
tej sprawie miał
na uwadze
właśnie przepisy
wskazane w
apelacji i to
zarówno z
ustawy lutowej
jak i art. 445 §
1 k.c. w zakresie
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia
i uznał, że
represjonowanemu
należy się
określone w
wyroku
zadośćuczynienie
w związku z jego
internowania.
Ergo, to nie z
powodu
niewłaściwej
interpretacji
przepisów wydał
orzeczenie
niesatysfakcjonujące
wnioskodawców,
ale dlatego,
że w zakresie
przyznanych mu
kompetencji
ocenił krzywdę
psychiczną i
fizyczne
dolegliwości
będące udziałem
internowanego
na
odpowiednim,

zdaniem tego Sądu, poziomie rekompensaty pieniężnej.

Apelująca uznała także, że Sąd dopuścił się obrazy art. 445 § 2 k.c. oraz art. 448 k.c.

Z perspektywy art. 445 k.c. należy zauważyć, że zgodnie z § 2 komentowanego przepisu zadośćuczynienie może być przyznane również w wypadku pozbawienia wolności. Takie sformułowanie jest nieprecyzyjne, należy je jednak tłumaczyć jako bezprawne, spowodowane przemocą pozbawienie poszkodowanego swobody poruszania się i przemieszczania zgodnie z jego wolą, a w szczególności opuszczenia miejsca, w którym się właśnie znajduje. W takich sytuacjach zachowanie sprawcy polega

najczęściej na umieszczeniu uszkodzonego w zamkniętym pomieszczeniu, a niekiedy także na skrupowaniu go i pozbawieniu innych atrybutów wolności. Przepis o pozbawieniu wolności normuje art. 189 k.k. W doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że pozbawieniem wolności jest również zabranie osobie niepełnosprawnej kul lub wózka inwalidzkiego, co wyłącza możliwość swobodnego przemieszczania się.

Pozbawieniem wolności uzasadniającym przyznaniem zadośćuczynienia jest także przetrzymywanie pacjenta w szpitalu psychiatrycznym z naruszeniem zasad określonych w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. z 2017

r., poz. 882;
por. wyrok SN z
dnia 15 listopada
1979 r., II CR
376/79, OSPiKA
1981, z. 2, poz.
26, z głosem M.
Sośniaka, oraz
wyrok SN z
dnia 19 listopada
2015 r., IV CSK
792/14, LEX nr
1938686). Nie
jest natomiast
pozbawieniem
wolności w
rozumieniu
komentowanego
przepisu
pozbawienie
wolności
dokonywane
przez
uprawnione
organy, np.
zatrzymanie,
zatrzymanie w
celu
doprowadzenia
do sądu
(prokuratora),
tymczasowe
aresztowanie
albo
umieszczenie w
zakładzie
karnym na
podstawie
prawomocnego
wyroku
skazującego. (J.
Gudowski [w:]
T. Bielska-
Sobkowicz, G.
Bieniek, H.
Ciepła, M.
Sychowicz, R.
Trzaskowski, T.
Wiśniewski, C.
Żuławska, J.

Gudowski,
Kodeks cywilny.
Komentarz. Tom
III.
Zobowiązania.
Część ogólna,
wyd. II,
Warszawa 2018,
art. 445.)

Przed
wszystkim
jednak zarzut
ten jest
chybiony,
dlatego że
przecież ustawa
lutowa jest
odrębnym,
szczególnym
aktem
normatywnym
regulującym
kwestie
zadośćuczynienia
i odszkodowania
związane z
represjami za
działalność
niepodległościową
i to ona ma
zastosowanie w
toku
kształtowanego
nią
postępowania.
To przepisy tej
ustawy dają
uprawnienia do
rekompensowania
krzywd i szkód
wynikłych z
wydania decyzji
o internowaniu
i jej wykonania,
nie zaś normy
przywołane
przez skarżącą.
Te mogą być
pomocne tylko

dla interpretacji
odpowiedniości
zadośćuczynienia.
Tym samym
nie mogło dojść
in concreto do
obrazy tych
przepisów, a to
art. 445 § 2 k.c. i
art. 448 k.c. .

Natomiast Sąd
meriti
rozstrzygając w
tej sprawie miał
na uwadze – co
sygnalizowano
już wyżej –
właśnie przepisy
wskazane w
apelacji i to
zarówno z
ustawy lutowej
jak i art. 445 §
1 k.c. w zakresie
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia
i uznał, że
represjonowanemu
należy się
określone w
wyroku
zadośćuczynienie
w związku z jego
internowania.
Ergo, to nie z
powodu
niewłaściwej
interpretacji
przepisów wydał
orzeczenie
niesatysfakcjonujące
wnioskodawców,
ale dlatego,
że w zakresie
przyznanych mu
kompetencji
ocenił krzywdę
psychiczną i

<p>fizyczne dolegliwości będące udziałem internowanego na odpowiednim zdaniem tego Sądu poziomie rekompensaty pieniężnej.</p> <p>To zaś w żadnym razie nie jest obrazą prawa materialnego.</p> <p>Zarzut uznano za nieskuteczny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia w dalszej kwocie po 31.050,15 złotych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec tego, że argumentacja skarżącej o popełnieniu naruszeń prawa procesowego i obrazie prawa materialnego okazała się nietrafna nie</p>		

uwzględniono wniosku apelacji.			
Lp.2			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy		
0.1Całość wyroku Sądu Okręgowego.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			

Wyrok jest prawidłowy zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Orzeczenie o wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym oparto na podstawie art. 13 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2099 z późn. zm.).</p> <p>Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.</p>	

7. PODPIS			
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jarosław Mazurek SSA Jerzy Skorupka		Jerzy Skorupka	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców radca prawny A. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt. II części rozstrzygającej w zakresie oddalającym żądanie wnioskodawców ponad kwoty po 2.533.33 złotych tytułem zadośćuczynienia.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia w dalszej kwocie po 31.050,15 złotych.